

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko G. S. i J. K. wspólnikom F [...] s.c. w S.
o ustalenie wypadku przy pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 1 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w T.
z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt III Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 24 lutego 2016 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 października 2015 r., którym oddalono powództwo A. W. skierowane przeciwko G. S. i J. K. – wspólnikom F. [...] s.c. w S. o ustalenie wypadku przy pracy.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na zarzutach naruszenia prawa procesowego, tj. art. 378 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 217 § 1, 227 i 232 k.p.c. w związku z art. 378 k.p.c. i 391 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 w związku z art. 378 § 1 i 391 § 1 k.p.c., wniósł o zmianę

zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W skardze zawarty został wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona, a nadto „w sprawie można rozważać istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych”.

Pozwani wniesli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274), co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu.

Nie spełniają tego wymagania stwierdzenia, że „Sąd II instancji nie rozpoznał zarzutów apelacji w pełnym zakresie. Ograniczenie się do przywołania stanowiska sądu pierwszej instancji w oczywisty sposób nie czyni zadość obowiązkowi dokładnego i wszechstronnego rozpoznania zarzutów apelacji i tym samym stanowi

rażącą obrazę art. 378 § 1 k.p.c. oraz uniemożliwia ocenę poprawności wydanego rozstrzygnięcia w odniesieniu do właściwego zastosowania przepisów prawa materialnego i procesowego oraz ich wykładni. Uzasadnienie SO ma jedynie charakter pozorny”, czy że „Sąd drugiej instancji poprzestał na stwierdzeniu, że sąd pierwszej instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe oraz w sposób zgodny z przepisami ocenił wszystkie dowody, wobec czego zarzuty apelacji są bezzasadne, nie odnosząc się jednak szczegółowo do zarzutów podnoszonych w apelacji, a część pomijając (m.in. zarzut oddalenia wniosku dowodowego z konfrontacji, a także pomijając oczywistą sprzeczność pomiędzy zeznaniami pozwanego i świadka T. B. a opinią biegłego). W tych okolicznościach usprawiedliwiony jest zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c.. Przepis ten nakłada bowiem na sąd drugiej instancji obowiązek rozpoznania wszystkich zarzutów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy”.

Tego rodzaju oceny sformułowane dla poparcia kasacyjnych zarzutów naruszenia przepisów postępowania nie mogą świadczyć o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem o istnieniu uzasadnionej drugiej podstawy kasacyjnej przesądza nie każde naruszenie przepisów postępowania, ale jedynie takie uchybienie tym przepisom, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżący nie wskazał w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nawet tego, na czym konkretnie polegało naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 378 § 1 k.p.c., a tym bardziej, jaki wpływ na rozstrzygnięcie sprawy miało ewentualne naruszenie tego przepisu, ponieważ oczywiście w tym zakresie niewystarczające są stwierdzenia wyżej przytoczone, zwłaszcza że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por.m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r., II CSK 478/13, niepublikowany). Nie ma zatem podstaw do formułowania ogólnej tezy, że nieodniesienie się przez sąd drugiej instancji do któregoś z zarzutów apelacyjnych uzasadnia stwierdzenie

naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. i to w sposób oczywisty, jak tego wymaga art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podstawy skargi nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, wobec czego o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może więc przekonać argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na rozbieżności w orzecznictwie wymaga ponadto przytoczenia i poddania analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego. Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

Nie można zatem uznać – z uwagi na niespełnienie powyższych wymogów (tj. nawet nieprzytoczenie konkretnego przepisu prawa, a tym bardziej jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych, czy rozbieżności w orzecznictwie) - za wykazanie potrzeby dokonania wykładni przepisów prawa następujących pytań skarżącego:

1. „czy prawidłowym jest wyrokowanie w oparciu o opinię biegłego z pominięciem kluczowych dla tej opinii wniosków, tj. wskazania, iż przebieg

zdarzenia będącego przedmiotem postępowania wyglądał inaczej niż wskazywali na to pozwany i świadek powołany przez stronę pozwaną”,

2. „czy ustalenie stanu faktycznego na podstawie jedynie fragmentów opinii oraz zeznań pozwanego i powołanego przez stronę pozwaną świadka T. B., jednocześnie z pominięciem fragmentów opinii stojących w jawnej sprzeczności z zeznaniami (co do przebiegu zdarzenia) nie stoi w opozycji z przepisami prawa. W istocie chodzi tutaj o odpowiedź na pytanie, czy sąd może zastępować opinię biegłego wymagającą wiadomości specjalnych własnym spostrzeżeniami”,

3. czy postępowanie sądu odwoławczego, polegające na powieleniu tez zawartych w uzasadnieniu sądu pierwszej instancji, bez podjęcia własnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, „nie stoi w jawnej sprzeczności z przepisami prawa oraz ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego”.

Skarżący nie zdołał więc przekonać o potrzebie rozpoznania jego skargi kasacyjnej, wobec czego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).